

ΤΙΜΑΙ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΝ

Εἰς τὴν 3ην σελίδα ὁ στίχος..... ληντὸ 50
Εἰς τὴν 4ην σελίδα ὁ στίχος..... ληντὸ 20

ΓΡΑΦΕΙΑ :

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 16 — ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 201

ΝΑΙ

Σ ΓΕΩΡΓΙΟΣ Κ. ΠΩΠ

αταγγελία βασίζεται ἐπὶ τῆς θεωρίας καὶ ἐπὶ τῆς ἐπὶ σειρᾶς στατιστικῶν παρατηρήσεων. Ἡ παρατηρεῖ ὁ κ. Βινὸ, ἐξακολουθεῖ ἐπιδρασεῖν ἐπὶ τῶν ηλεκτρικῶν ρευμάτων. Ἐντεῦθεν αἱ σιδηραὶ ῥάβδοι τοῦ σιδηροδρόμου ἐπέχουν θέσιν ἀγωγῶν μαρμαρένου συνεχῶς ὑπὸ τοῦ ηλεκτρικοῦ ρεύματος, συγχρόνως δὲ καὶ μαγνητίζονται λόγῳ τῆς ἐπ' αὐτῶν τριβῆς τῶν τροχῶν τῶν βαγονίων. Ὁμοίως ὁμοῦς ὡς ἐκ τῆς μεγίστης ταχύτητος τῶν μαρμαρέων, τὸ ἀναπτυσσόμενον ρεῦμα εἶνε ὡς ὁμοῦς ἰσχυρὸν ὥστε προστιθέμενον εἰς τὴν ὑπόκλιτον δύναμιν ὑπερσχύει τοῦ βάρους καὶ τῆς κλίσεως τοῦ τραίνου καὶ ἐπιφέρει τὴν ἐκτροχίαν. Ἀλλὰ καὶ ὅταν δὲν ὑπάρχει φυγόκεντρος δύναμις ὡς συντελεστής, πάλιν συμβαίνει σπινθηρώδης καὶ μόνον ἡ ηλεκτρομαγνητικὴ δύναμις τῶν ῥάβδων νὰ ἐκτρέψῃ τὴν ἀμαρτωλοῦσαν τῆς θέσεώς της.

Ἐξ ἰδιαίτερης παρατηρήσεως εἶνε τὸ γεγονός ὅτι αἱ συχνότητες ἐκτροχιάσεως τοῦ τοιούτου εἶδους συμβαίνουν ἐν τῇ διεύθυνσει τῶν ῥαβδῶν ἀπὸ βορρᾶ πρὸς νότον καὶ ἀντιθέτως, ἡδη κατὰ τὴν εὐθείαν τῆς μαγνητικῆς βελόνης. Τοῦτο ἐνισχύει ἔτι μᾶλλον τὴν βασιμότητα τῆς ὑποθέσεως τοῦ κ. Βινὸ.

Τὸ ἀληθὲς ράδιον
Ὁ Γάλλος χημικὸς κ. Γουλιέλμος Μαρέ, ὅστις εἶνε ἀποκατεστημένος εἰς Γενεύην, βεβαίως διὰ νεκάλυψε τὸ ἀληθὲς ράδιον, οὗτος παράγων εἶνε τὸ φερόμενον θαυμάσιον στοιχεῖον τὸ ἀνακαλυφθέν παρὰ τῶν συζύγων Κιουρί. Ὅτι ἐκεῖ, λέγει, τὸ νῦν λεγόμενον ράδιον δὲν εἶνε τὸ ἀληθὲς τοιοῦτον ἀποδίδον τὸ γεγονός διὰ τὸ καὶ βραδύτατα φθίνει διὰ τῆς ἀκτινοβολίας καὶ ἐπὶ τέλους ὁλοσχερῶς ἐξαφανίζεται. οὐδ' αὖτις τὸ ράδιον τοῦ κ. Μαρέ εἶνε ἀπόλυτος ἀδιάφορον καὶ ἀναλλοίωτον καὶ ἔχει ἐξ ἑαυτοῦ πάσης τῆς γνωστῆς ιδιότητος τοῦ συναντιομένου τοῦ στοιχείου καὶ εἰς ἄλλας περισσοτέρας. Ἡ δὲ κ. Μαρέ ἀσχολεῖται εἰς τὴν παραγωγήν ἱκανῆς ποσότητος τοῦ ραδίου τοῦ. Τὸ ῥάδιον δὲ δὲν εἶνε δύσκολον ὡς ἰσχυρίζεται, ὅτι δὲν χρειάζεται νὰ γίνῃ ἐκμετάλλευσις ἐκτοτάδων τόνων ραδιομεταλλεύματος, ὡς συμβαίνει πρότερον. Ἀρκεῖ πρὸς τοῦτο ἡ κατάλληλος χημικὴ ἐργασία ἐπὶ ὧν προχέει εὐσυννοημένον. Ἀλλὰ δὲν λέγει οὔτε ποῖα εἶνε ἡ ὁδοὶ αὐτῆς οὔτε πῶς πρέπει νὰ τὰς ἐπεξεργασθῇ τις χημικὸς καὶ νὰ ἐξαγάγῃ τὸ πολυτιμὸν μέταλλον.

ΘΕΑΤΡΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΑ ΘΕΡΙΝΑ ΘΕΑΤΡΑ

Τι θὰ εἶνε ἡ ἐφετεινὴ θεατρικὴ περίοδος ; Ἡ παραγωγή θὰ εἶνε καλὴ ἢ θὰ περιορισθῇ εἰς τὰς ἀνελαστικὰς τῶν ἑπιθεωρήσεων διὰ νὰ μὴ μείνῃ ἄλλοι καμμία Ἀθηνναίικα βρώμα καὶ δυσωδία ἀνιστοῦν ; Τὸ ζήτημα αὐτὸ δὲν ἀπασχολεῖ σοβαρῶς τοὺς θεατρικοὺς κύκλους, ὅσον τὸ ἄλλο, τὸ ὅσον ἀνεστέρας σχετίζετο μὲ τὸν στόμαχον καὶ τὴν ψυχὴν, καὶ ἰδίως τὴν δύναμιν τὴν ὅποιαν τὸ καλλιτέχνης πρέπει ν' ἀντλήσῃ εἰς τὰς Ἀθήνας τὸ καλλιτεχνικὸν διὰ νὰ περικληθῇ ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴν καὶ τὸν χειμῶνα. Δι' αὐτὸ καὶ ὁ καταρτισμὸς τῶν θιάσων, ὁ καταμερισμὸς τῆς ἐργασίας ἡ ἐπιτομή τῶν θέσεων, ἀποτελεῖ κατ' αὐτὰς τὸ θέμα ἀσπασίας θεατρικῆς συνομιλίας, καὶ μετὰ τὴν ἐνέργειαν τῆς ὑπαίθευτον ζωῆς, ὑπὸ τὰ ἀνακουφιστικὰ ῥωμάτια τῶν φουντωμένων λεμονεῶν καὶ πορτοκαλλεῶν γίνονται αἱ φερέλπιδες συζητήσεις διὰ τὸ ροδίζον πάντοτε προσεχὲς μέλλον.

Τὰ θεάτρα δὲν ἠδύνησαν ἀπὸ πέρσι. Ἡ Νέα Σκηνή, τὸ Πανελλήνιον, τὸ Βαριετὲ, τοῦ Σόχα, τοῦ Συντάγματος, τοῦ Ἀρνιώτη, τῆς Ἐσπέρως, τὸ Ἀθηναῖον καὶ ἡ Ἀλάμπρα ἐν ἀπέκτησαν κανένα νέον ἀδελφόν, διότι δὲν ῥόχεται νὰ λαλήσῃμεν διὰ τὰ συνοικιακά θεάτρα ἀπὸ τὰ ὅποια μόνον ὁ ἱστοριογράφος δὲ σεβόμενος κυτὸν θὰ λαλήσῃ μίαν ἡμέραν.

Ἐξ αὐτῶν ἐν μόνον εἰρησθή τὸν χειμῶνα, κερασμένον ἐπιμελῶς καὶ σκέπον κατ' ἐσπέραν πειρίαν θεατῶν. Τὸ Πανελλήνιον μὲ τὸν κινηματογράφον Παττέ, ἔκαμε χρυσαῖς δουλείας ὡς ἔρα. Ἡ μία μὲ τὴν ἄλλην παράστασιν, παρουάζει μέσον ὅρον ἡμερησίας εἰσπράξεως 700 δρ. Ἀλλ' ἡ δὲ χρυσωρυχθεῖν, τὸ ὅποιον θὰ ἐξακουσθῇ κατὰ τὸ συμβόλαιον μέχρι τέλους Ἰουλίου, καὶ βλέπομεν, διότι βεβαίως εἰς τὸ τέλος οὐ μὴνός ἐκείνου δὲν θὰ στερεῖται ἡ φλέψ τοῦ ρουσοῦ.

Ἀλλ' οἱ ἄλλοι κινηματογράφοι οἱ ὅποιοι ἐπὶ τῆς κόθου μονέας, τί θὰ γίνοντο τὸ καλοκαίρι ; ἂ μείνουν εἰς τὰ χειμερινὰ ἐνδιαστήματα τῶν ἀδύνατον. Νὰ διακόψουν τὰς καρποφόρους κρασάσεις των ; Εἶνε ἀπίθανον. Μήπως καταλάξουν εἰς θεάτρα ; Αὐτὸ εἶνε ἀγνώστον.

ΠΩΣ ΑΠΕΘΑΝΕΝ Ο ΜΑΡΚΟΣ ΤΟΥΑΙΝ ΜΕΧΡΙ ΤΕΛΟΥΣ Ο ΙΔΙΟΣ

— Ἡ διδασκαλία τοῦ Ρέδδινγκ
— Μὲ τὸ διγάρων εἰς τὸ στόμα
— Αἰωνίως ἀδελφά

ΤΟ ΠΕΝΘΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗΝ

Αἱ πρὸς τὰς εὐρωπαϊκὰς ἐφημερίδας τηλεγραφικαὶ πληροφορίες ἐκ Νέας Ὑόρκης παραστήσαντες ὡς γενικὴν καὶ βαθυτάτην τὴν θλίψιν ἣν ἐπροκάλεσεν ὁ θάνατος τοῦ περιφήμου εὐθυμογράφου Μάρκου Τουαίν.

Ἡ ἀπόλειτα αὕτη δύναται νὰ λεχθῇ ὅτι ἐρριψέ τὸ πένθος εἰς ὅλην τὴν Ἀμερικὴν ὥστε νὰ ἐπρόκειτο περὶ μεγάλης τινὸς ἐθνικῆς καταστροφῆς. Τὸ πρᾶγμα ἐν τούτοις εἶνε εὐεξήγητον ἂν ἀναλογισθῇ τις ὅτι ὁ Μάρκος Τουαίν ἐπὶ πενήντα ὅλα ἔτη σκορπίζων τὰς θαυμασίας ἀκτινοβολίας τοῦ σπινθηροβόλου πνεύματός του, εἶχε καταστήσει ἀντικείμενον λατρείας οὐ μόνον εἰς τὰς ἀνεπτυγμένας τάξεις ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλους τοὺς κύκλους τῆς Ἀμερικανικῆς ζωῆς.

Ὁ θάνατος συνέβη ἐν τῇ ἐπαύλει τοῦ εἰς τὸ Ρέδδινγκ τοῦ Κοινοκτικου. Εἰς τὴν μακρὰν τοῦ ἀσθενεῖαν καὶ εἰς τὰς τελευταίας του στιγμὰς τῆς ἀγωνίας του δὲν ἔλειψεν οὐδὲ στιγμήν ἀπὸ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ προσφιλοῦς ἀσθενοῦς ἡ μόνη ἀπομείνασα κόρη του Κλάρα μετὰ τοῦ συζύγου της Γαβριήλιδος. Ἐλάτρευε τὸν πατέρα της ἡ Κλάρα καὶ ἐκείνου πάλιν πρὸς αὐτὴν ἡ στοργὴ ἦτο ἀπερίγραπτος. Οἱ ἰατροὶ ἐβεβαίωσαν ὅτι ἂν ὁ ἀσθενὴς ἀνέσχετο εἰς τὴν προσβολὴν περισσώτερον ἀπὸ ὅ, τι ἐπέτρεπεν ἡ ἀμερικτικὸς φύσις τῆς νόσου, τοῦτο ὀφείλεται κατὰ μέγα μέρος εἰς τὴν ἐγκαρδίωσιν ἣν τῷ ἔδιδεν ἡ ἀφοσίωσις τῆς φιλοστόργου θυγατρὸς καὶ εἰς τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐχαρίστησιν ἣν ἐκ τούτου ἔδοκίμαζεν.

Ὀλίγας ὥρας πρὶν ἀποθάνῃ ἡ θάνατος ἐγγιζούσας τὰς ὑστάτας στιγμὰς του, καὶ χωρὶς νὰ ἀποβάλῃ καθόλου τὴν ὀλυμπίαν γαλήνην τοῦ ἐξήγησε καὶ ἔγραψε μετὰ πολλοῦ κόπου ἐπιστολὰς τινὰς, καὶ ἐπίσης ὑπέγραψεν ἐν τῇ 50,000 φράγκων ὑπὲρ τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Ρέδδινγκ, ἥς ὑπῆρξεν ὁ ἰδρυτής.

Μέχρι τοῦ σκότους τοῦ θανάτου ἐκράτησεν ὁ μέγας χιουμοριστὴς διαινεστάτην τὴν διάνοιάν του καὶ οὔτε ἐγκατέλειπε καθόλου τὴν συνήθη φαιδρολογίαν του, οὐδὲ ἐνεκρώθησαν πρὸ τῆς ζωῆς αἱ ἀναλαμπὰς τοῦ εὐθύμου πνεύματός του. Ἐγέλατο καὶ ἡστεύετο μὲ τοὺς ἰατροὺς τοῦ ὅπως ἐπίσης καὶ μετὰ τοὺς ὑπῆρέτας του, καὶ συνέβη πλέον ἢ ἄκαξ κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἰατρικῆς ἐξετάσεως ἡ τῆς ἐπισκέψεως τῶν ἀρτιῶν φίλων του νὰ παριστᾷ ὁ μετ' ὀλίγον νεκρικός θάλαμος τὴν χαριστάτην εἰκόνα τῶν φιλικῶν συγκεντρώσεων, τῶν ὁποίων ἦτο ἡ ψυχὴ καὶ ἡ χάρις εἰς τοὺς καλοὺς του καιροὺς ὁ ἀπαράμιλλος σατυριστής.

Οἱ ἰατροὶ εἶχον ἀπαγορεύσει αὐστηρῶς τὸ κάπνισμα εἰς τὸν ἀσθενή. Ἀλλ' ὁ Μάρκος Τουαίν οὐδέποτε ὑπήκουσεν εἰς τὴν ἀπαγορεύσιν, καὶ ἐκάστη φορὰ καθ' ἣν τὸν παρετήρουν διὰ τοῦτο οἱ ἰατροὶ ἔδιδεν ἀφορμὴν εἰς κάποιον νέον εὐθυμολόγημα. Τὸ τελευταῖον του σιγάρων ἐκάπνισε μίαν ὥραν πρὶν ἀποθάνῃ.

ΔΙΑ ΤΑ ΔΑΝΕΙΑ ΤΩΝ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΩΝ ΘΑΥΜΑΣΙΟΝ ΜΕΣΟΝ ΕΝ ΑΥΣΤΡΙΑ

— Ἰδρυτικὸς εἰδικὸς ταμείου
— Κεφάλαιον 50 ἑκατομμυρίων
— Οἱ δανειστὰι πανηγυρίζουν !

ΑΝΩΤΑΤΑ ΟΡΙΑ ΔΑΝΕΙΟΥ

Ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐπὶ τῆς γῆς ἄνθρωπος μὴ ὀφείλων, ἡ τοῦλάχιστον μὴ δανεισθεὶς ποτε εἶνε ἱστορία τόσο παλαιὰ ὅσον παλαιὰ εἶνε ἡ ἐποχὴ κατὰ τὴν ὅποιαν ὑπῆρχον τόσοι ἄνθρωποι ὅσοι τὸ ὀλιγώτερον χρειάζοντο διὰ τὴν συνομολόγησιν δανείου, δηλαδὴ δανειστῆς καὶ ὀφειλέτης, διότι ὁ ἐγγυητὴς εἶνε ἐφευρέ-

ρηματῆς θὰ προθυμοποιηθῶσι νὰ τοποθετήσῃσι ἀσφαλῶς εἰς τὸ ταμεῖον τοῦτο τὰ χρηματὰ των, εἰς τρόπον ὥστε τὰ κεφάλαια αὐτοῦ νὰ ἀυξήσῃν ἔτι μᾶλλον.

Ἐννοεῖται, ὅτι οἱ ἀξιώματικοὶ δὲν θὰ δύνανται νὰ δανείζονται ἐκ τοῦ ταμείου τούτου ἐκ' ἀπειρον. Ὡρίσθη, ὅτι ἀνώτατον ὅριον δανείου θὰ εἶνε διὰ τοὺς ἀνθυπολοχαγοὺς 3000 κορώναι, διὰ τοὺς ὑπολοχαγοὺς 5000 καὶ διὰ τοὺς λοχαγοὺς 8000.

Εἶνε περιττὸν νὰ σημειωθῇ, ὅτι οἱ ἤδη μικροδανεισταὶ τῶν ἀξιώματικῶν χαίρουσι καὶ ἀγαλλιοῦν ἐπὶ τῷ πράγματι. Ἐπίσης ἀγαλλίασις συγκατέχει καὶ τοὺς δικαστικοὺς κλητῆρας, διότι θεωρεῖται βέβαιον, ὅτι ἅμα τῇ ἰδρύσει τοῦ εὐεργετικοῦ τούτου ταμείου θὰ ζητηθῇ ἡ ἐξόφλησις τῶν χρεῶν τῶν ἀξιώματικῶν, ὥστε νὰ καλυφθῇ πενταπλάσιως τὸ κεφάλαιον.

Ἡ ἐναρξὶς τῆς λειτουργίας τοῦ ταμείου θὰ γείνη τὸν προσεχῆ Ἀύγουστον ἐκ' εὐκαιρίας τῆς ὀδοποιήσεως τοῦ Καίσαροβασιλέως.

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑΙ ΟΜΙΛΙΑΙ

ΤΟ ΙΔΙΟΜΕΛΟΝ ΤΗΣ ΚΑΣΣΙΑΝΗΣ

[Ἀρθρον τοῦ κ. Γ. Λαμπάκη]

Ὑπὲρ τὰ χίλια ἤδη ἔτη, ἀπὸ τοῦ 830 περίπου, ὑπὸ τοὺς θόλους τῶν ὀρθόδοξων ἐκκλησιῶν, μετὰ τοῦ αὐτοῦ ζήλου, τῆς αὐτῆς εὐλαβείας καὶ ἐνδιαφέροντος σπεύδουσιν οἱ Χριστιανοί, ὅπως ἀκούσῃσι τὸ ὅρατον τροπάριον τῆς Κασσιανῆς, ὅπερ ἡ περιβάλλουσα αὐτὸ ποιήσις καὶ τὰ ἱστορούμενα περὶ τοῦ βίου τῆς Κασσιανῆς ποιοῦσιν ἔτι προσφιλέστερον καὶ ἀγαπητόν εἰς τὰς καρδίας τῶν Χριστιανῶν πάντων τῶν αἰώνων.

Αἱ μεγάλαι περιπέτειαι, ἃς ἐν τῷ πολυκυμάντῳ σταδίῳ τοῦ βίου αὐτῆς ὑπέστη ἡ εὐγενὴς μοναχὴ Κασσιανή, ὅ ἐκ διαμέτρου ἀντίθετος βίος, εἰς δὲ ἀνελαστικῶς ἐξ ἀθάνατος ὅλους ἀπαντήσεως αὐτῇ περιήλθεν, ὁ σοβαρὸς βίος, εἰς δὲ μετὰ ταῦτα ἐπεδόθη, τὰ τροφεὰ μελαγχολικὰ καὶ πλήρη κατανύξεως ἄσπρα, ἅτινα ὡς πολυτίμους θησαυροὺς, τῇ ἐκκλησίᾳ παρέδωκε καὶ ἅτινα ἀπὸ δέκα ἡδὴ καὶ πλέον αἰώνων μετ' ἁγίας κατανύξεως καὶ ἱερᾶς ἀναμνήσεως τὰ ὀρθόδοξα πλήθη ὑπὸ τοὺς θόλους τῶν ἱερῶν ναῶν ψάλλουσιν, ἡ ὑπὸ τοῦ Θεοφίλου, ὡς πάντες οἱ χρονογράφοι ὁμολογοῦσι, μὴ ἀκριβῶς ἐκτιμηθεῖσα εὐφυὴς τῆς Κασσιανῆς, ταῦτα πάντα καθιστοῦσιν αὐτὴν ὡς εὐφυῆς ἀδικοηθεῖσαν, ὡς ἐξ εὐγενῶν εὐγενὴ κόρη, ὡς εὐσεβὴ μοναχὴν καὶ ἱερὰν ὁμνῶσαν, ἐξόχως προσφιλῆ, συμπαθεῖ καὶ ἁγίαν· ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις καὶ αὐτὸς ὁ σκοτεινὸς καὶ μυστηριώδης πέπλος, δὲ τὰ ἐρμηνὰ τελεῖ τῆς Μονῆς αὐτῆς ἐπιρρίπτουσιν ἐφ' ὅλου τοῦ ἐν τῇ Μονῇ κεκλεισμένου αὐτῆς βίου, καθιστῶσιν αὐτὴν μυστηριώδη τινὰ ἱερὰν ὑπαρξίν καὶ ἀσυγκρίτῳ τῷ λόγῳ ἡ ἱστορικὴ αὐτῇ ἀγνοία ἐπαυξάνει τοῦ βίου αὐτῆς τὰ θέλγητρα καὶ τὴν περὶ αὐτὴν τῶν αἰώνων συμπάθειαν, ὡς ἐπαυξάνει ὁρατότης κόρης πέπλω κεκαλυμμένης.

Κατὰ τοὺς Βυζαντινοὺς χρονογράφους «Γυναῖκα ἐαυτῇ ἐσοικίσασθαι βουλήθεῖς ὁ Θεοφίλος, πολλὰς πολλαχόθεν ὥραιας κόρας συνήγαγεν, ἐν αἷς τὴν καὶ ἡ Εἰκασία παρθένα καὶ τὸ εἶδος καλὴ καὶ τῶν λοιπῶν ὑπερσέφουςα καὶ λόγοις ὁμιλητικὴ καὶ τὸ γένος ἐπίσημος.

Περὶ τῆς γοῦν ταύτας θεώμενος καὶ μὴλον κατέχων χρυσόν, ἐν αὐτῷ ἐπιδῶ μνηστῆρον τῇ δοξαστῇ αὐτῇ ἀρεστῇ. Ἐπεὶ δ' ἦλθε κατὰ τὴν Εἰκασίαν περὶ τῶν θαυμάσιων ἐκείνης τῆς ὁραϊότητος ἔφη· «Ἐκ γυναικὸς ἐρρήν τὰ παῦλα». Ἡ δὲ ἡρόμα καὶ μετὰ σεμνοῦ ἐρυθήματος εὐστόχως πῶς ἀπεκρίνατο· ἀλλὰ καὶ διὰ Γυναικὸς πηγάζει τὰ κρείττω.

Ὁ δὲ καταβροντηθεὶς ὡς περ τῷ τῆς παρθένου λόγῳ, τὴν μὲν παρῆλθε, τὸ μὴλον δὲ τὸ χρυσόν τῇ ἐκ Παφλαγονίας Θεοδώρα παρέσχετο.»

Ἐκτενέστερον δὲ τὰ περὶ τῆς Κασσιανῆς, τῆς αὐτῆς Ἰκασίας καὶ Εἰκασίας καὶ Κασίας Γεώργιος ὁ ἀμπερτωλὸς διηγούμενος λέγει :

«Ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῦ (τοῦ Θεοφίλου) εὐφροσύνη ἀποστείλασα ἐν πᾶσι τοῖς θέμασιν ἡγάγε κόρας εὐπροσώπους πρὸς τὸ νυμφοστολίσαι Θεοφίλον τὸν υἱὸν αὐτῆς· ἀγαθοῦσα δὲ ταύτας ἐν τῷ Παλατίῳ εἰς τὸν λεγόμενον Μαργαρίτου τρίκλινον δέδωκε τῷ Θεοφίλῳ χρυσοῦν μῆλον εἰποῦσα : «Εἰς τὴν ἀρεσθίαν ἐπιδὸς τοῦτο αὐτῇ».

«Ἄλλ' οἱ ἄλλοι κινήματογράφοι οἱ ὅποιοι ἐπὶ τῆς κόθου μονέδα, τί θὰ γίνουν τὸ καλοκαίρι; Νὰ μείνουν εἰς τὰ χειμεριὰ ἐνδιατήματα των, εἶνε ἀδύνατον. Νὰ διακόψουν τὰς καρποφόρους παραστάσεις των; Εἶνε ἀπίθανον. Μήπως καταταλάξουν εἰς θέατρα; Αὐτὸ εἶνε ἄγνωστον.

— Οἱ πυρῆνες τῶν ἰθαίων

Καθ' ὃν ὅμως χρόνον τοὺς καλλιτέχνας ἀπαγορεύει ὁ εὐρωπαϊκὴς κατασκευὴς καραγιόζης—ὑπερντὲς τῶν κινήματογράφων, διότι ἀργίζει καὶ γίνεται πλεόν ἢ ἐπικίνδυνος, σχεδὸν ἐξωντωτικὸς, ἤρχισεν ἄφ' ἐτέρου καὶ ὁ καταρτιστὴς τῶν θεατρικῶν πυρῆνων. Οὕτω ἐγνώσθη διὰ τὴν Μαρίκα Κοκοπούλη, συνεργαζομένη μετὰ τοῦ κ. Εὐμόνδου Φύρστ, θὰ καταλάβῃ τὸ φεῦρον τῆς Νέας Σκηνῆς, καὶ ἐκεῖ πότε μὲ σοβαρὰς κωμωδίας καὶ πότε μὲ φάρσας, ἀλλὰ καὶ μὲ δραματικά μετανοούσης Μαγδαληνῆς, θὰ καλῇ εἰς φιλολογικὰς καὶ θεαματικὰς πανδαισίας τὸ νοήμον κοινὸν τῶν Ἀθηνῶν.

Ἡ κυρία Κυβέλη ἄφ' ἐτέρου συμπτύσσεται μετὰ τοῦ κ. Κ. Σαγιώρ, θὰ ζητήσῃ ἀπὸ τοῦ Βαριετὲ καταλλήλως μετασκευαζομένου νὰ παράσχῃ εἰς τοὺς Ἀθηναίους τὴν μᾶλλον ἐπιλεκτὸν πνευματικὴν τροπὴν εἰς τὰ ἔργα, δὲ καὶ πότε αὐτὴ καὶ πότε ὁ κ. Σαγιώρ, πότε καὶ οἱ δύο θὰ κατορθώωνται νὰ ἐπιδείξουν περισσοτέραν τέχνην ἰδίως δὲ εὐχαρίστησιν εἰς τοὺς θεατὰς.

Τὸ φεῦρον τοῦ Τσόχα θὰ καταληφθῇ ἀπὸ τὸν θίασον τῆς κυρίας Νίκας πιθανῶς συμπτύσσοντος καὶ τοῦ κ. Β. Βονασέρα.

Αὐτοὶ εἶνε οἱ μέγας τῆς ὥρας συγκεκριημένοι θεατρικοὶ πυρῆνες. Εἶνε πολλοί; Εἶνε ὀλίγοι; Διὰ τὰς Ἀθήνας εἶνε πολλοί. Διὰ τὰ ὑπερχρόντα ὅμως θέατρα ὀλίγοι. Διότι ἀν' ἐξαιρεθῶν τὰ θέατρα, τοῦ Ἀρνιώτη, τὸ ὁποῖον ἐνωικισθὴ ἀντὶ 18,000 εἰς τὸν Ἰταλὸν ἱμπεράριον κ. Φεδόρα ὅστις θὰ φέρῃ ἰταλικὴν ὀπερέτταν θίασον Ποικιλιῶν καὶ διάφορα ἄλλα, ὡς καὶ τὸ τοῦ Συντάγματος, ὅπου ξένοι θίασοι κωμικοῦ μελοδράματος καὶ μελοδραματίου θὰ καλέσουν τοὺς γαλλομαθεῖς, ἰταλομαθεῖς καὶ γερμανομαθεῖς ἀκροατὰς—διότι πιθανὸν νὰ ἐγκαθιδρυθῇ καὶ βιεννέζικη ὀπερέττα—ἀπομένουν πάντως τὰ θέατρα τῆς Νεαπόλεως, τὸ Πανελλήνιον, τὸ Ἀθηναῖον καὶ ἡ Ἀλάμπρα, διὰ τὰ ὅποια δὲν ἐλήφθη ἀκόμη καμμία ἀπόφασις. Μήπως εἰς κανὲν ἐπ' αὐτὰ ἐγκαθιδρυθῇ τὸ ἐλληνικὸν Μελοδράμα τὸ ὁποῖον κατ' αὐτὰς ὁρᾷται δάφνας εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν; Εἶνε ἄγνωστον. Γνωστὸν μόνον εἶνε ὅτι ἐλληνικὴν ὀπερέτταν δὲν φαίνεται ὅτι θὰ ἐγῶμεν ἐφέτος, διότι τὴν ὀπερέτταν τοῦ κ. Θ. Παπαιωάννου ἀφοῦ δώσῃ 40 παραστάσεις εἰς Κέρκυραν θ' ἀναχωρήσῃ διὰ τὴν Αἴγυπτον. Δὲν θεωρεῖται ἐν τούτοις ἀδύνατον νὰ καταρτισθῇ καμμία ἄλλη ὀπερέττα ἣ ὅποια ἐνδέχεται νὰ καταστήσῃ τὴν Ἀλάμπραν.

Ὅπως δὲ ποτε, τώρα, γίνονται αἱ διαπραγματεύσεις, εἰς τρόπον ὥστε ὁ ὁριστικὸς διακανονισμὸς θὰ γινώσκῃ ταχέως.

Ὁ θεατὴς

Ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐκ τῆς ἰδίας ἀνθρωπείας ὀφείλουν, ἢ τοῦλάχιστον μὴ δανεισθῆς ποτε εἶνε ἱστορία τόσον παλαιὰ ὡς καὶ παλαιὰ εἶνε ἡ ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ὑπῆρχον τόσοι ἀνθρωποὶ ὅσοι τὸ ὀλιγώτερον χρειάζονται διὰ τὴν συνομολογήσιν δανείου, δηλαδὴ δανειστής καὶ ὀφειλέτης, διότι ὁ ἐγγυητὴς εἶνε ἐφεύρεσις τῶν μεταγενεστέρων χρόνων. Λοιπὸν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ὀφείλουν ἢ ὀφείλουν ποτε, καὶ μαζὶ μὲ αὐτοὺς καὶ οἱ ἀξιωματικοί. Μάλιστα διὰ τοὺς τελευταίους τὸ πρᾶγμα ἄφ' ἐνὸς μὲν εἶνε φυσικώτερον, διότι αἱ δαπάναι ἄς τοῖς ἐπιβάλλει ἡ ἰδιόζουσα ἀξιοπρέπεια τῆς θέσεως των εἶνε δυσανάλογος πρὸς τὸν μισθὸν των, ἄφ' ἐτέρου δὲ εἶνε καὶ ἔμφανεστερον, διότι κατὰ τούτων οἱ δανεισταὶ ἔχουν προχειροτέραν, ἀδάπανον καὶ ἀποτελεσματικωτέραν τὴν προσφυγὴν εἰς τὰς προϋσταμένας ἀρχάς, πρὸ τῆς ἀναθέσεως τῆς ὑποθέσεως των εἰς τὰ δικαστήρια.

Οὕτω εἰς ὅλα τὰ Κράτη ὁ ἀξιωματικὸς θεωρεῖται ὡς ἡ τάξις ἡ κατ' ἐξοχὴν ἰδίαις δαπάναις ὑπηρετοῦσα τὰ συμφέροντα τῶν τοκιστῶν καὶ τοκογλύφων.

— Δῶρον ἐπὶ τῇ οὐδοπικνοταετηρίδι

Τοῦ κανόνος τούτου ἐξαίρεσιν δὲν ἡδύνατο νὰ κάμῃ ἡ Αὐστρία. Τούναντίον μάλιστα φαίνεται ὅτι εἰς τὴν δυαδικὴν Μοναρχίαν τὸ ἀναγκαῖον τοῦτο κακὸν εἶνε εὐρύτερον παρ' ὅσον εἰς τὰς ἄλλας χώρας. Καὶ αὐτὸ δύναται νὰ ἐννοήσῃ τις ἐκ τοῦ πρωτοφανοῦς γεγονότος ὅτε τὸ Κράτος ἀναλαμβάνει νὰ γείνῃ τὸ ἴδιον δανειστής πρὸς τοὺς ἀξιωματικούς διὰ νὰ ἀπαλλάξῃ αὐτοὺς ἀπὸ τοὺς ἄλλους δανειστάς. Τῷ ὄντι ὡς ἀγγέλλεται ἐκ Βιέννης πρωτοβουλία τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν κ. Σχαϊνελ ἐγένοντο αἱ κατάλληλοι διαπραγματεύσεις καὶ τελικῶς ἐξησφαλίσθη ἡ ἱδρυσις εἰδικοῦ ταμείου, οὗτινος σκοπὸς εἶνε νὰ παράσχῃ ἀνάλογα δάνεια πρὸς τοὺς ἀξιωματικούς ἵνα δυνηθῶσι δι' αὐτῶν νὰ ἐξοφλήσῃσι τὰ χρεῖα των. Τὰ κεφάλαια θὰ ἐξοικονομηθῶν ἐκ διαφόρων πόρων ἀνηκόντων εἰς τὴν Μαρίαν Θερεσίαν καὶ τὸν Ἀρχιδούκα Ἀλβέρτον καὶ δέκα ἑκατομμυρίων τὰ ὅποια θὰ χορηγήσῃσι κατ' ἀναλογίαν αἱ Τράπεζαι.

Οὕτω τὸ ὀλικὸν κεφάλαιον τοῦ ταμείου θὰ ἀνέλθῃ ὡς ὑπολογίζεται εἰς 50 ἑκατομμύρια φράγκων. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ ταμεῖον τοῦτο θὰ δανειζῇ ἐκ μικρῶ μὲν, ἀλλὰ πάντοτε ἐπὶ τόκῳ, εἶνε δὲ ἐξησφαλισμένη ἡ ἀπὸ μέρους τῶν ὀφειλετῶν τακτικὴ καταβολὴ τοῦ τοκοχρεωλυτοῦ, διότι τοῦτο θὰ κρατῇται ἐκ τοῦ μισθοῦ, καὶ ἐν περιπτώσει θανάτου ἀπὸ τὴν σύνταξιν, εἶνε ἐνδεχόμενον ὅτι πολλοὶ ἐπιχει-

«Ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῦ (τοῦ Θεοφίλου) Εὐφροσύνη ἀποστείλασα ἐν πᾶσι τοῖς θέμασιν ἡγάγε κόρας εὐπροσώπους πρὸς τὸ νυμφοστολῆσαι Θεοφίλον τὸν υἱὸν αὐτῆς ἀγαγοῦσα δὲ ταύτας ἐν τῷ Παλατίῳ εἰς τὸν λεγόμενον Μαργαρίτου τρίκλινον δέδωκε τῷ Θεοφίλῳ χρυσοῦν μῆλον εἰπούσα : «Εἰς ἣν ἀρεστῆς ἐπίδος τοῦτο αὐτῇ».

«Ἦν δὲ τις ἐξ εὐγενῶν ἐν αὐταῖς κόρη ὀνόματι Εἰκασία ὠραιότατη πάνυ, ἣν ἰδὼν Θεοφίλος καὶ ὑπεραγασθεὶς αὐτὴν τοῦ κάλλους ἔφη : «Ὡς ἄρα διὰ γυναικὸς ἐρρῶν τὰ φαῦλα» ἡ δὲ μετ' αἰδοῦς πῶς ἀντέφησεν ; «ἀλλὰ καὶ διὰ γυναικὸς πηγάζει τὰ κρεῖττονα» ὁ δὲ τῷ λόγῳ τὴν καρδίαν πληγείς, ταύτην μὲν εἶπας, Θεοδώρῳ δὲ τὸ μῆλον ἐπέδωκεν οὕση ἐκ Παφλαγόνων. Στέφει Θεοδώρῳ ἐν τῷ εὐκτηρίῳ τοῦ ἁγίου Στεφάνου, στεφθεὶς καὶ αὐτὸς ἅμα ὑπὸ Ἀντωνίου πατριάρχου καὶ τῷ τοῦ γάμου καὶ τῆς βασιλείας στέφει τὴν ἁγίαν Πεντηκοστῇ· κἀκεῖθεν προσήλθεν ἐν τῇ μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ φιλοτιμησάμενος χρήμασι πολλοῖς τὸν Παιριάρχην ἅμα τῷ κλήρῳ καὶ τῇ συγκλήτῳ. Ἡ δὲ εἰρημένη Εἰκασία τῆς βασιλείας ἀποτυχοῦσα μονὴν κατεσκεύασεν εἰς ἣν ἀποκειραμένη, ἀσκοῦσα καὶ φιλοσοφοῦσα τῷ Θεῷ μόνῳ ἔωσα διστέλεσε μέχρι τέλους τῆς ζωῆς αὐτῆς· ἡ καὶ συγγράμματα αὐτῆς πλείστα καταλείπει, τὸ «Κύριε ἦ ἐν πολλαῖς ἁμαρτίαις» καὶ τοῦ μεγάλου Σαββάτου τὸ τετραφῶδιον «ἄφρον γηραλέ» καὶ ἄλλα τινά.

Οὕτω λοιπὸν ἡ ὠραία καὶ εὐγενὴς Κασσιανή, ἐν τῇ ὕφ' αὐτῆς κτισθείσῃ Μονῇ κλεισθεῖσα, ἀφίερωσεν ἑαυτὴν εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Κυρίου εἰς τὴν μελέτην καὶ σπουδὴν τῶν Γραφῶν, καὶ πρὸ παντὸς εἰς τὴν ἱερὰν ὑμολογίαν τῆς Ἐκκλησίας, συγγράψασα τὸ θαυμάσιον δοξαστικὸν τοῦ Ἑσπερινοῦ τῶν Χριστογενῶν «Διγούστου μοναρχήσαντος ἐπὶ τῆς γῆς...», τὸ δοξαστικὸν τοῦ ἑσπερινοῦ τῶν ἁγίων Γουρία, Σιμωνᾶ καὶ Ἀδελφοῦ (Νοεμβρίου 15) «Ἡ Ἐδεσσα εὐφραίνεται...», τὸ δοξαστικὸν τῶν αἰνῶν εἰς τοὺς ἁγ. πέντε Μάρτυρας Εὐστράτιον, Αὐξέντιον, Εὐγένιον, Μαρδάριον καὶ Ὁρέστην (Δεκεμβρ. 13) «Τὴν πεντύχορδον λάραν», τὸ δοξαστικὸν τῶν ἀποστόλων εἰς τὸ Γενέσιον τοῦ Προδρόμου (29 Ἰουν.) «Ἡσαίου νῦν τοῦ Προφήτου ἡ φωνὴ...» καὶ ἄλλα τινά (Pitra LXVI).

Τὸ πάντων ὅμως ἐξοχώτερον τροπάριον, ἐστὶ τὸ ὑπ' αὐτῆς ποιηθὲν τῆς Μ. Τετάρτης, οὗ θέμα ἡ μετανοοῦσα ἁμαρτηλὴ (Ματθ. κς' θ), καὶ ἥς ἡ Εὐαγγελικὴ περικοπὴ κατὰ τὸν ὁρθρον ταύτης ἀναγινώσκεται.

Εἶνε ἀθάστου μεγαλείου ἡ βαθεῖα θρησκευτικῆς συναισθήσεως, ἥτις πληροῖ τὴν καρδίαν τῆς ἱερᾶς ὑμνωδοῦ κατὰ τὴν συγγραφὴν τοῦ ὕμνου τούτου, ὅστις ἀνῆκων οὐχὶ εἰς τοὺς κατ' εἰρημὸν καὶ πρὸ λόγον πεποιημένους ὕμνους, ἀλλ' εἰς τοὺς ὕμνους τοὺς ἴδιον μουσικὸν μέλος ἔχοντας, ἀνῆκει εἰς τὰ καλούμενα ἰδιόμελα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ὑμνολογίας, ἅτινα ἀποτελοῦ-

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1910

Οἱ ἐν Ἀθήναις, ἐν Πειραιεὶ καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις τακτικοὶ ἀναγνώ-
σται τῶν «Ἀθηνῶν» ἀποκόπτοντες
καθ' ἐκάστην τὸ δελτίον τοῦτο καὶ
πέμποντες τὰ δελτία τοῦ μηνὸς εἰς τὰ
γραφεῖά μας θὰ λαμβάνωσι διὰ τοῦ
πρακτορείου καὶ τῶν ὑποπρακτορείων
τῶν ἐφημερίδων τὰ μηνιαῖα Παραρ-
τήματα τῶν «Ἀθηνῶν.»

σιν ἴδιον τῆς ἐκκλησιαστικῆς ὁμολογίας μέλος.

Ἰδοὺ δὲ ὡς ἔχει τὸ Ἰδιόμελον τοῦτο τῆς
Κασσιανῆς κατὰ τὸ ἐπίσημον κείμενον τῆς Ἐκ-
κλησίας :

ΚΑΣΣΙΑΝΗΣ ΜΟΝΑΧΗΣ
ΙΔΙΟΜΕΛΟΝ Εἰς τὴν ΜΕΓ. ΤΕΤΑΡΤΗΝ
(Ἦχος πλ. δ' 1)

Ποίημα Κασσιανῆς μοναχῆς

Κύριε, ἡ ἐν πολλαῖς ἁμαρτίαις περιπεσοῦσα
γυνή, τὴν σὴν αἰσθημένην θεότητα, μυροφόρου
ἀναλαβοῦσα τάξιν, ὀδυρομένη μύρα σοι πρὸ τοῦ
ἐνταφιασμοῦ κομίζει. Οἱμοὶ! λέγουσα, ὅτι νῦν
μοι ὑπάρχει, οἷστρος ἀκολασίας, ζοφώδης τε
καὶ ἀσέλγητος, ἔρως τῆς ἁμαρτίας.

Δέξαι μου τὰς πηγὰς τῶν δακρύων, ὃ νεφέλαις
διεξάγων τῆς θαλάσσης τὸ ὕδωρ· κάμφθητί μοι
πρὸς τοὺς στεναγμούς τῆς καρδίας, ὃ κλίνας
τοὺς οὐρανούς, τῇ ἀφάτῳ σου κενώσει· κατα-
φιλήσω τοὺς ἁγρίους τοὺς πόδας, ἀποσμήξω
τοὺς πόλιν, τοῖς τῆς κεφαλῆς μου βοσ-
τράχοις· ὢν ἐν τῇ Παραδείσῳ Εὔδα τὸ δειλινόν,
κρότον τοῖς ὡσὶν ἡχηθεῖσα, τῷ φόβῳ ἐκρύβη.

Ἀμαρτιῶν μου τὰ πλήθη, καὶ κριμάτων σου
ἀβύσσους, τίς ἐξιχνιάσει, ψυχροσώστα Σωτὴρ μου

Μὴ με τὴν σὴν δούλην παρίδης, ὃ ἀμέτρητον
ἔχων τὸ ἔλεος.

Καὶ οὕτως μὲν ἔχει ὁ ὕμνος οὗτος, δι' ὃν ἡ
παράδοσις ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρις
ἡμῶν διέσωσε τὰ ἐξῆς· ὅτι μετὰ τινά ἐτη ὁ αὐ-
τοκράτωρ Θεοφίλος ἐπεθύμησεν ὅπως ἐπισκεφθῇ
τὴν μονὴν τῆς Κασσιανῆς ἴδῃ δὲ συγχρόνως καὶ
τὴν ποτε ὑποφύγον τῆς Μεγαλειότητός του
νύμφην, ἥτις δι' ἄθων χαριεντισμὸν καὶ εὐοῦν
ἀπάντησιν τοιοῦτον ἀντίθετον καὶ ἀπτόστομον ἐν
τῷ βίῳ αὐτῆς εἶχεν ἀποτελέσμενα.

Ἡ Κασσιανὴ συγγράφουσα τὸ δοξαστικὸν τοῦτο
εἶχε θάψει εἰς τὰς λέξεις «καταφιλήσω τοὺς ἁ-
γρίους σου πόδας, ἀποσμήξω δὲ τούτους πάλ-
ιν τοῖς τῆς κεφαλῆς μου βοστράχοις» ὅτε εἰδο-
ποιεῖται ὅτι ἔρχεται ὁ Αὐτοκράτωρ εἰς ἐπίσκε-
ψιν τῆς μονῆς· αὐθρῶει ἡ ἀπὸ τῆς στιγμῆς τοῦ
χωρισμοῦ αὐτῆς ἀπὸ τῶν γυνῶν βασιλικῶν ἁ-
νακτόρων, εἰς μόνον τὸν οὐράνιον Βασιλέα καὶ
Νυμφίον τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν αὐτῆς ἀφιε-
ρώσασα, ἀφῆσας ὅπως εἶχεν ἐπὶ τῆς τραπέζης
τῆς πνευματικῆς αὐτῆς εργασίας, ἐκρύβη μὴ ἐ-
πιθυμοῦσα οὐδὲ νὰ ἴδῃ πλέον αὐτὸν, οὐδὲ νὰ συν-
ομιλήσῃ μετὰ τοῦ ἀποτόμου καὶ διαίου χαρα-
κτῆρος Αὐτοκράτορος, ὅς ἄλλως τε ἦν καὶ ἐχθρὸς
τῆς προσκυνήσεως τῶν ἁγίων εἰκόνων καὶ συνε-
πῶς ἐχθρὸς πάντων τῶν μοναχικῶν ταγμάτων.

Ὁ Αὐτοκράτωρ οὐχ ἤττον ἀνέρχεται ἐπὶ τοῦ
μοναχικοῦ κελλίου τῆς Μοναχῆς ἐκείνης, ἥς ἡ
μὲν ὠραιότης βαθέως ποτε ἔτρωσαν, ἄγνωστον
δὲ πῶς ἡ ἀπάντησις αὐτῆς οὕτω δυσμενῶς αὐ-
τὸν διέθεσεν.

Ἰσως διότι δὲν ἤθελε νὰ φανῇ ἡ Μεγαλειότης
του, ὅτι συνετρίβη οὕτως καὶ ἐταπεινώθη ἐνώ-
πιον τῆς καλλονῆς μιᾶς κόρης, μιᾶς τέλους πάν-
των ἀπλήρης ὑπερχόου αὐτοῦ.

Ἡ τόλμη τέλος πάντων τοῦ ν' ἀπαντήσῃ εἰς
λόγους τοῦ Βασιλέως, δὲ ὅπως δῆποτε πρέπει
νὰ ἔχῃ τὴν νικῶσαν, δὲν εὗρε χάριν εἰς τὸν
Βασιλέα. Ἐθελῶν ἴσως τόλμη, ἴσως αὐθάδεια,
ἴσως ὑπεροχὴ πνεύματος, ἴσως ἴσως πολλὰ ἴσως.
Τὸ ἀποτέλεσμα εἶπε ὅτι τὸ μῆλον δὲν ἔλαβεν ἡ
Κασσιανή, ἀλλ' ἡ ἐκ Παφλαγονίας εὐτυχῆς κόρη
τοῦ Μαρτίνου Θεοδώρα. (2).

Ὁ Αὐτοκράτωρ ἀναγινώσκει τὸ χειρόγραφον·

βλέπει ὅτι πρόκειται περὶ Ἐκκλησιαστικοῦ ὁ-
μνου, κλάδους εἰς ὃν οὐχὶ μόνον ἦν ἡσυχάμενος ὁ
Θεοφίλος, διότι εἰς αὐτὸν ἀποδίδεται ὁ ὠραίος
ὕμνος τῶν Βαίων : «Ἐξέλθετε θῆνη ἐξέλθετε καὶ
λαοὶ» καὶ συνεχίζων τὸν ὕμνον τῆς Κασσιανῆς
προστίθῃσιν : «ὢν ἐν τῇ Παραδείσῳ Εὔδα τὸ
δειλινόν κρότον τοῖς ὡσὶν ἡχηθεῖσα τῷ φόβῳ ἐ-
κρύβη».

Ἄν δὲ ἀκριβῶς δειλινὸν συνέβη καὶ ἡ ἐπίσκε-
ψις τοῦ Αὐτοκράτορος εἰς τὴν Μονὴν τῆς Κασ-
σιανῆς, ἀγνοοῦμεν, τοῦτο μόνον γνωρίζομεν ὅτι
ἐνθ' ὡς εἶχεν ἡ σειρά τοῦ ὕμνου τῆς Κασσιανῆς
οὕτε πόρρωθεν ἀνέμενε τις ὅπως γείνη μυσία περὶ
Εὔδας, ὁ Αὐτοκράτωρ, οὐχὶ ἴσως ἄνευ κόπου,
ἀλλ' ὁμολογουμένης μετὰ δεξιότητος γεφυμνα-
σμένη Ἐκκλησιαστικῶν ποιητῶν, προδήλως δια-
κόπτει τὴν σειράν τοῦ λόγου τῆς εἰς τὰ βῆθη τοῦ
κελλίου τῆς κεκρυμμένης σεμνῆς Συγγραφῆς,
καὶ ἐντέχνως παρεντίθει τὰ περὶ τῆς Εὔδας, τὸ
ἀναφορικὸν αὐτῶν ἀναφῆραν οὐχὶ εἰς τὸ πλησιέ-
στερον «βοστράχοις» ἀλλὰ εἰς τὸ ἀπώτερον «πό-
δας».

Τί ἤθελε διὰ τῆς παρενθέσεως ταύτης νὰ ση-
μάνῃ ὁ Θεοφίλος; Γνωστὴ ἐστὶν ἡ ἐκ τῆς ἱστο-
ρίας ἱσχυρογνωμοσύνη τοῦ τοῦ Θεοφίλου υἱοῦ
Μιχαήλ Β' τοῦ Τραπεζοῦ (+ 829), ἔξ οὗ ἐκλή-
ρονόμησε καὶ τὴν κατὰ τῶν ἁγίων εἰκόνων ἀπο-

μάτων σου Κύριε, καὶ τὰ πλήθη τῶν ἁμαρτιῶν
μου, ὃν ἔνεκα μετεστράφησαν τὰ περὶ ἐμέ,
τίς ἐξιχνιάσει Σωτὴρ μου ;

Εἶτα δὲ ὡς ἀληθῆς ταπεινὴ καὶ πιστὴ μοναχὴ
κλίνουσα κεφαλὴν πρὸ τοῦ θελήματος τοῦ οὐρα-
νίου βασιλέως ἐπιφέρει ὡς κατακλείδα τῆς μονα-
χικῆς αὐτῆς ταπεινωσύνης τὸ τέλος : «Μὴ με
τὴν σὴν δούλην παρίδης ὃ ἀμέτρητον ἔχων τὸ
μέγα ἔλεος».

Βαρυσημάντον ἀληθῶς ἔλεος διὰ καρδίας, ἥτις
ἐνθ' ἡτοιμάζετο ὅπως ἀνέλθῃ εἰς τὸν ἐνδοξότερον
αὐτοκρατορικὸν θρόνον τοῦ κόσμου, αἰφνῆς ἀντὶ
βασιλικῆς ἀλουργίδος περιβληθεῖσα τὸ μοναχικὸν
ράσον, εὐρέθη ὕμνωδὸς μοναχὴ, ἐφ' ὃ δὲ δικαίως
μὴ δυναμένη νὰ ἐξιχνιάσῃ τὰς ἀβύσσους τῶν κρί-
σεων τοῦ Κυρίου, καὶ ὡς ἐκ προσώπου τῆς ἁ-
μαρτωλῆς τοῦ Εὐαγγελίου, ἀνομολογοῦσα τῷ
Κυρίῳ τὸ πλῆθος τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῆς, ἀντὶ μετὰ
τῆς προτέρας αὐτῆς εὐοίας νὰ ὑπαινωθῇ καὶ
πάλιν τὴν ἐκ τῆς Θεοτόκου χάριν, ὡς ἀληθῆς
μοναχὴ ἀδαιοδοτοῦσα πλέον διὰ τὸν κόσμον καὶ
διὰ πάντα τὰ τοῦ κόσμου, περιορίζεται μόνον εἰς
τὴν ψυχικὴν αὐτῆς σωτηρίαν, παρακαλοῦσα τὸν
Κύριον, ὅπως ἐὰν παρωρῇ παρὰ τῆς ἀγάπης
τοῦ γνήνου βασιλέως μὴ παρορθῇ καὶ ὑπὸ τῆς
ἀγάπης τοῦ οὐρανίου Βασιλέως, ὅς ὃν ἐτάξατο
ἐαυτὴν δούλην καὶ οὐ ἀμέτρητος ἡ σιλανθρω-
πία καὶ τὸ ἔλεος.

Ταῦτα περὶ τοῦ ὠραίου καὶ μετὰ περισσῆς
ποιητικῆς περιπαθείας γεγραμμένου ὕμνου τῆς
ἱερᾶς Μοναχῆς τοῦ Βυζαντίου.

Ἀληθές ἐστι ἡ Κασσιανὴ δὲν ἀνῆλθε τὸν Αὐ-
τοκρατορικὸν θρόνον, ὅς ἡ Θεοδώρα 1) ἥτις
κατέλαβε τὴν θέσιν αὐτῆς, οὐδὲ εἶδεν ἐπομένως
ἡ Κασσιανή, ἐὰν εἶχεν τὰς ἀδελφὰς καὶ τοὺς ἀ-
δελφούς αὐτῆς μεγαλυνομένους, ὡς εἶδεν ἡ Θεο-
δώρα, τὸ εὐτυχές ὡς εἶπομεν τοῦτο τέκνον τοῦ
Παφλαγονίου Μαρτίνου, τὴν μὲν μητέρα αὐτῆς
Θεοκτίστην ἢ Φλωρίαν τετιμημένην διὰ τοῦ
τίτλου τῆς ζωστῆς καὶ τῆς Πατρικίας 2) καὶ
τὰς τρεῖς αὐτῆς ἀδελφὰς Σοφίαν, Μαρίαν καὶ
Εἰρήνην νυμφευμένας ἑπιφανεῖς Μαγίστρους,
τοὺς δὲ ἀδελφούς αὐτῆς Πετρωῶν καὶ Βάρδαν
εἰς τὰ θύσια ἀξιώματα τῆς Πολιτείας ἀνερχο-
μένους, ἀλλ' ἐκουσίως ἡ Κασσιανὴ περιβληθεῖσα
τὸ τρίχινον ράσον, λυσιχομος πρὸ τῆς ὠραίας
Πύλης ὅμοσεν κίονيان πίστιν καὶ ὑπακοήν εἰς
τὸν κληρωθέντα δι' αὐτὴν οὐράνιον Νυμφίον, τὸν
αἰώνιον Βασιλέα τῆς δόξης.

Ἀπαξ ἐξήγησε νὰ ἴδῃ αὐτὴν ὁ γήινος βασι-
λεὺς, ὁ Αὐτοκράτωρ Θεοφίλος, καὶ ἡ Κασσιανὴ
ἐκρύβη, ἡρνήθη αὐτῷ τοῦτο, ἐνόμισεν ὅτι ἐπι-
ορκεῖ ἴσως καὶ παραβαίνει τὴν πρὸς τὸν οὐράνιον
αὐτῆς νυμφίον πίστιν, ἐὰν ἤθελε πλέον ἴδῃ αὐ-
τόν.

Αὐτὴ νύμφη ἦδη τοῦ οὐρανίου Βασιλέως, τι
κοινὸν πλέον εἶχεν ἢ τὴν ἐμελλεν αὐτῇ περὶ τοῦ
γνήνου Αὐτοκράτορος ;

Ναί, ἡ Κασσιανὴ ἐγένετο μοναχὴ καὶ δὲν ἀνε-
μίχθη πλέον ποτε εἰς τὴν τύβην τοῦ κόσμου,
ἀφοῦ τὴν παρηγορίαν αὐτῆς εἰς μόνον τὸν Κύριον
εὗρεσκεν, καὶ ὢν δι' ὅλου τοῦ βίου αὐτῆς τοσοῦ-
τον περιπαθὺς ἐλάτρευσε καὶ ὠμολόγησεν.

Τις ὁμῶς τῶν Βασιλισσῶν τοῦ κόσμου ἀπῆ-
λαυσε τῆς δόξης καὶ τῆς ἀθανασίας τῆς μονα-
χῆς Κασσίας;

Ποία τῶν Βασιλισσῶν τοῦ κόσμου ἡδυνήθη
μετὰ τὸν θάνατον αὐτῆς νὰ σύρῃ πρὸς ἐαυτὴν τὰ
πλήθη ὄλων τῶν αἰώνων ὡς ἡ Κασσιανὴ σύρει
πρὸς ἐαυτὴν ὑπὸ τοὺς θόλους χιλιᾶδων ναῶν το-
σοῦτα ἀλλόγλωσσα πλήθη τοσοῦτων Ὁρθοδόξων,
πάντοτε μὲν, ἐξ ὅπως δὲ κατὰ τὴν ἐβδομάδα τοῦ
Πάθους ;

Καὶ τί εἶνε τὰ Αὐτοκρατορικὰ στέμματα ἐνώ-
πιον τοῦ στέμματος ἁγίας καὶ γαληνίας ψυχῆς
ἐν ἐρημικῷ κελλίῳ ἐφρησυχάζουσας καὶ ἥτις ἐν
ἀπολύτῳ εἰρήνῃ καὶ γαλήνῃ μακρὰν τοῦ κό-
θμου, ἀλλ' ἐγγὺς τοῦ Θεοῦ θνήσκουσα παραδί-
δωκεν ἐαυτὴν εἰς χεῖρας τοῦ Πλάστο, ὅπως οὗ-
τος, Κύριος τοῦ Σόμπαντος καὶ τῶν πνευμάτων,
ὁδηγήσῃ αὐτὴν εἰς τὰς ἀκυμάντους χώρας τοῦ
Αἰωνίου ;

Βεβαίως, ἐὰν ἡ Κασσιανὴ ἐνυμφεῖτο ἄλλον
τινα ἢ μετὰ τὴν ἀποτυχίαν αὐτῆς δὲν ἀφωσιτοῦτο
οὕτως εἰς τὸν Κύριον, ἤθελε παρέλθῃ ὡς ἀφανῆς
τις καὶ ἀσήμαντος ὠραιότης, ὡς μυριάδες πρὸ
αὐτῆς καὶ μετ' αὐτὴν ὠραιότητες τῇ ὅλῃ προσ-
κολλώμεναι, ἀφανεῖς καὶ ἀσήμαντοι καταβαίνου-
σιν εἰς τὸν τάφον, διὰ παντὸς εἰς τὴν σκοτίν καὶ
τὴν σῆψιν τοῦτου ἐξαφανιζόμεναι !

Τοιαύτῃ ἡ δύναμις τῆς πίστεως ! Τοιαύτῃ ἡ
λάμψις τῆς ἀρετῆς !

Γ. ΛΑΜΠΑΚΗΣ
ὁφηγητῆς
Γραμματεὺς τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλείσης

1) Αὕτη ἐστὶν ἡ εὐσεβὴς Βασιλίσα ἡ ἀνα-
στηλάσασα τὰς ἱερὰς εἰκόνας, ἥς τὴν μνήμην
ποιεῖται ἡ Ἐκκλησία 11 Φεβρουαρίου καὶ ἥς
τὸ σεπτὸν λείψανον εὐρεται ἐν τῇ Μητροπολι-
τικῇ ναῷ τῆς νήσου Κερκύρας.

2) «Διαδόχῳ» δὲ τῆς Θεοδώρας καταστεφθεῖ-
σης, καὶ ἡ αὐτῆς Μήτηρ Θεοκτίστη ζωστὴ
καὶ Πατρικία ἐγένετο».

τροπῆς. Ἡ διδάξασα τὴν γυμναστικὴν εἰς
τὰς μαθητριάς κυρία Μαρία Μαρμαρινοῦ ἐδέ-
χθη τὰ συγχαρητήρια τῆς ἐπιτροπῆς διὰ τὴν
ἐπιτυχὴ διδασκαλίαν τῆς.

ΕΜΜΕΤΡΟΣ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Πρόποις τῆς ἡμέρας

[Ἡ συμμαχία]

Καὶ ἐπειδὴ ὁ κ. Θεοτόκης ἐν Κερκύρῃ
ἐφρόντισεν νὰ χωρίσῃ τὸ σιτάρι ἀπὸ τὴν εἰρα,
τὸ ὅποιον μίλησε δηλονότι μετὰ πολλῆς εὐστοχίας
περὶ τῆς μικτῆς συμμαχίας,
καὶ ἐπειδὴ εἶπεν ὅτι ὁ κ. Πάλλης θὰ τοῦ δώσῃ εἰς

[τὰς Ἀθήνας μεγάλας ἐπιτυχίας
καὶ αὐτὸς θὰ τοῦ τὸ πληρώσῃ πάλι μετὰ ἐξουσίας,
καὶ ἐπειδὴ ἐπρόσθεσε ὁ κ. Θεοτόκης ὅτι μπορεῖ
[νὰ ξαναρθῇ σὰ πράγματα «καὶ ἐν ἀνάγκῃ»]
χωρὶς νὰ διαμαρτυρηθοῦν καὶ αὐτῆς τῆς δεινρο-
στοχίας οἱ μάγκοι,

καὶ ἐπειδὴ ἀκόμα προσθέτει
πῶς μένει στὴν ἀρχὴ τέσσαρα ἔτη,
καὶ ἐπειδὴ εἶπε μετὰ θριαμβευτικοῦ ὕφους
πῶς θὰ φέρῃ καὶ μόνος τοῦ 240 ψήφους,
τὸ ὅποιον μ' αὐτὰς τὰς προσπάθειάς τὰς ἐνωμένας
δὲν θὰ ξεμυτίσῃ μέσα στὴ Βουλὴ «ξένος» κἀνένας,
διὰ ταῦτα, χάριν αὐτῶν τῶν δηλώσεων τῶν θαν-
μασίων,

ὡς πῶμεν εἰς ὑγείων καὶ τῶν Ἠνωμένων Βου-
[τασίων]...

Ὁ Γελοιοποιεὺς

Ἐπισκεψίς ἀρχαιοτήτων

Χθὲς τὴν πρωίαν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ διευ-
θυντοῦ τῆς Ἱταλικῆς Ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς
κ. Περνιέ τὰ ἐπιτελεῖα τῆς ναυτικῆς
μοίρας ἐπεσκέφθησαν τὰς ἀρχαιοτήτας.

ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ

[Ἀνακοινώσεις τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ]

Ὁ πρωθυπουργὸς κ. Δραγούμης ἐρωτηθεὶς
χθὲς τὴν ἐσπέραν εἰς ποῖον σημείον εὐρίσκε-
ται τὸ ζήτημα τῆς ἀπεργίας τῶν θερμοστῶν
τοῦ Πειραιῶς ἀνεκοίνωσε τὰ ἑξῆς :

— Ἡ Κυβέρνησις κατόπιν τῶν χρεσινῶν
διαδημάτων τῶν ἀπεργῶν ἀπεφάσισε νὰ ἀπο-
σύρῃ πλέον τοὺς μηχανικούς καὶ θερμοστάτας
τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ ἐκ τῶν διαφόρων ἐμ-
πορικῶν ἀτμοπλοίων.

— Ἡ ἀπόφασις αὕτη τῆς Κυβερνήσεως ἀ-
νεκοινώθη κ. Πρόεδρε εἰς τοὺς ἀτμοπλοϊκούς ;

— Μάλιστα. Οἱ ἐφοπλισταὶ εἰδοποιήθησαν
περὶ τοῦτου ὑπὸ τοῦ κ. λιμενάρχου Πειραιῶς.

Ἄλλως τε ἡ ἀνάκλησις τῶν πληρωμάτων
τῶν πλοίων ἦτο ἐπιβεβλημένη πλέον. Πολλοὶ
μάλιστα ἐκ τῶν ἀπεργῶν ἤρχισαν νὰ προσέρ-
χωνται καὶ ν' ἀναλαμβάνουν ὑπηρεσίαν εἰς τὰ
διάφορα πλοῖα.

Κατόπιν ὁ κ. πρωθυπουργὸς ἀνεκοίνωσεν
ὅτι ἀπεφασίσθη ὅπως ἡ ἀντικατάστασις τῶν
πληρωμάτων γίνεται τμηματικῶς ἅμα τῷ κα-
τάπλῳ ἐκάστου πλοίου.

Ἐν τέλει ὁ κ. Δραγούμης εἶπεν ὅτι συνω-
μίλησεν ἐπὶ πολὺ ἐπὶ τοῦ ζητήματος μετὰ ἐπι-
τροπὴν ἀτμοπλοϊκῶν καὶ ἔθεσε μετ' αὐτῆς
τὰς βάσεις τῆς ἀποκαταστάσεως τῶν πραγ-
μάτων εἰς τὴν κανονικὴν αὐτῶν τροχίαν.

Σχετικῶς μετὰ τὸ ζήτημα τῆς κυρώσεως τοῦ
νόμου περὶ συστάσεως ὁδοῦ ὑπουργείου ὁ κ.
Πρωθυπουργὸς ἀνεκοίνωσεν ὅτι ὁ νόμος ἀπε-
στάλη εἰς Κέρκυραν πρὸς κύρωσιν ὑπὸ τοῦ
Βασιλέως, ἐπειδὴ ὁμῶς δὲν ὑπάρχει ἐν τῇ
προϋπολογισμῷ τοῦ 1910 ἀναγεγραμμένη σχε-
τικὴ πίστωσις ὁ νόμος θὰ ἐφαρμοσθῇ ἀπὸ τοῦ
1911.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν σύναψιν τοῦ δανείου τῶν
240 ἐκατομμυρίων ὁ κ. Δραγούμης ἀνεκοίνω-
σεν ὅτι εὐρισκόμεθα εἰσέτι εἰς τὴν αὐτὴν κα-
τάστασιν καὶ ὅτι μόλις δύναται τις νὰ εἰπῇ
ὅτι ἀπὸ τὸ Α' ἤρχισαμεν νὰ μεταβαίνωμεν εἰς
τὸ Β'.

Χωρὶς ὑπερβολὴν !

Ἐὰν αἱ Ἀθηναὶ εἶχον τὸν πληθυσμὸν τῶν
Παρισίων, ἐπὶ παραδείγματι, οἱ περιπατητὰς
τῆς προχρεσινῆς Κυριακῆς θὰ ὠρχίζοντο ὅτι
τὸ ἐργατικὸν συλλαλητήριον συνεκέντρωσε
δύο ἐκατομμύρια ἀνθρώπων. Τῷ ὄντι οἱ τερα-
τολόγοι, ἐπωφεληθέντες τῆς σπανίας ἄλλω-
εὐκαιρίας ὅτι τὴν Δευτέραν δὲν θὰ ἐξεδίδοντο
μετ' ἐπικαιρον εἰδησεογραφίαν αἱ ἐφημερίδες
καὶ ὅτι συνεπῶς ἡ τερατολογία τῶν θὰ ἐθριάμ-
βευε διὰ μίαν τοῦλάχιστον ἡμέραν, δὲν ἐστα-
μάτησαν εἰς τὸν ὑπολογισμὸν τῶν εἰμὴ ἀφο-
συνεβουλεύθησαν τοὺς ἀριθμούς τῆς τελευ-
ταίας ἀπογραφῆς τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πει-
ραιῶς. Αἱ δύο πόλεις ἔχουν ἄρρενα πληθυ-
σμὸν ἐν συνόλῳ 120 χιλ. ἀνδρῶν, ἀφαιρουμέ-
νου τοῦ τῶν νηπίων καὶ τῶν ὑπεργήρων, 70
χιλιᾶδων. Εἰς τὸν ἀριθμὸν αὐτὸν ἀκριβῶς ἐ-
σταμάτησαν οἱ γασκωνίζοντες ἐπὶ τοῦ προ-
χρεσινῆς συλλαλητηρίου.

— Μωρὲ τί κόσμος ! Ἐβδομήντα χιλιά-
δες ἄνθρωποι χωρὶς ὑπερβολὴν !

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς δὲν ἐφθασε
οὕτω μονοκόματος εἰς τὰ ἄκρα τῶν Ἀθηνῶν
Ἐξεκίνησεν ἐκ τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος

ΑΘΗΝΑΙ

ΤΡΙΤΗ 13 ΑΠΡΙΛΙΟΥ

Σελήνη 18 ἡμερῶν

Ἀνατ. ἡλ. ὥρ. 5 λ. 13 — Δύσ. ὥρ. 6. λ. 46.

Τί ἤθελε διὰ τῆς παρενθέσεως ταύτης νὰ ση-
μάνῃ ὁ Θεόφιλος; Γνωστὴ ἐστὶν ἡ ἐκ τῆς ιστο-
ρίας ἱσχυρογνωμοσύνη τοῦ τοῦ Θεοφίλου υἱοῦ
Μιχαὴλ Β' τοῦ Τραυλοῦ († 829), ἐξ οὗ ἐκλη-
ρονόμησε καὶ τὴν κατὰ τῶν ἁγίων εἰκόνων ἀπο-
στροφὴν του.

Βεβαίως τὴν Εὐάν ἡγνοεὶ ὁ Θεόφιλος, ὅτε
κρατῶν καὶ πάλιν τὸ μῆλον εἰς τὰ Ἀνάκτορα
ἔλεγεν εἰς τὴν αἰδήμονα κόρην Κασσιανὴν «ἐκ
γυναικὸς ἐρρῶν τὰ φαῦλα» καὶ τὴν μετὰ τὸσα
ἔτη ὁ Θεόφιλος μὲ τὸ αὐτὸ παλαιὸν νόμισμα
ζητεῖ νὰ ἐκδικηθῇ τὴν Κασσιανὴν πάλιν περὶ
τῆς Εὐας ἀναφέρων εἰς αὐτήν, καὶ ὅτι ἀκριβῶς
ταύτην τὴν Κασσιανὴν ἐννοεῖ ἤδη Εὐάν, κρυ-
βεῖσαν κρῶν τοῖς ποσὶν αὐτοῦ Θεοφίλου ἡχη-
θεῖσαν.

Ὅτι δὲ εἶνε ξένη καὶ πως βεβιασμένη ἢ προσ-
θήκη αὐτῇ, τοῦτο δύναται νὰ ἐννοηθῇ καὶ ἐκ
τοῦ ἀνακολούθου τῆς συντάξεως, ἥτις διορθοῦται
ἐὰν τὸ «κρῶτον τοῖς ὡσὶν ἡχηθεῖσα» τρέψωμεν
εἰς μετοχὴν «ὦν (ποδῶν) τὸν κρῶτον ἀκούσασα
ἢ Εὐὰ τῷ φρόβῳ ἐκρῶθη».

Ἀναχωρεῖ ὁ Αὐτοκράτωρ ἐξέρχεται ἢ τέως
εἰς τὰ βάθη τῶν κελλίων αὐτῆς κεκρυμμένη μο-
ναχὴ, ἀναγινώσκει τὴν παρένθεσιν, δὲν τὴν δια-
γράφει, τὴν ἐγκρίνει. Ἐγκρίνει μάλιστα καὶ
αὐτῇ, (μὲ τὸ ἴδιον νόμισμα πληρῶνουςα) ὅτι ὅ-
πως ἡ Εὐὰ ἐκρῶθη τότε, οὕτω καὶ αὐτὴ ἐκρῶθη
νῦν ἀπὸ τοῦ ζητήσαντος νὰ ἴδῃ αὐτὴν Αὐτοκρά-
τορος.

Χωρὶς ὅμως τὸ παράπαν νὰ ἀναφερθῇ ἢ κἄν
νὰ ὑπαινιχθῇ τὴν παρένθεσιν ταύτην, ἢ Κασσιανὴ
ἐπιφέρει τὸ τέλος τοῦ ὕμνου προσθέτουςα.

«Ἀμαρτιῶν μου τὰ πλήθη καὶ κριμμάτων σου
ἀβύσσους τίς ἐξιχνιάσει ψυχροῦσά σου Σωτὴρ μου;
Μὴ με τὴν σὴν δούλην παρίδῃς, ὁ ἀμέτρητον ἔ-
χον τὸ μέγα ἔλεος».

Ναὶ τὸ τέλος τοῦ ὕμνου τούτου οὐδεμίαν σχέ-
σιν φαίνεται ἔχον πρὸς τὴν παρένθεσιν τοῦ Βασι-
λέως εἶνε ἐπίλογος ἐντελὲς ἀσύνδετος καὶ ἀνε-
ξάρτητος.

Καὶ ὅμως, λαμπρότερος ὑπαινιγμὸς εἰς ἅπαντα
τὰ μετὰ αὐτῆς καὶ τοῦ Αὐτοκράτορος συμ-
βάνα δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ ἀπὸ τοῦ θαυμα-
σίου ἐπιλόγου: «Ἀμαρτιῶν μου τὰ πλήθη, καὶ
κριμμάτων σου ἀβύσσους τίς ἐξιχνιάσει Σωτὴρ
μου;» ὡσαύτῃ ἔλεγεν: Τὰς ἀβύσσους τῶν κριμ-

1) Τὸν ὕμνον τοῦτον ἐμελέτησαν καὶ ἐξέδω-
καν ἐκ τοῦ παλαιοῦ μακροῦ Στιχηραρίου οἱ
πρωτοψάλται Δανιὴλ, Ἰάκωβος, Κωνσταντῖνος,
Πέτρος ὁ Πελοποννησίος καὶ ὁ Φωκαεύς.

Τὸ ἐν τοῖς Ναοῖς νῦν ψαλλόμενον μέλος τοῦ
ὕμνου τούτου, ὅπερ διαρκεῖ περὶ τὰ 20' λεπτά
εἶνε ἔργον Πέτρου τοῦ Πελοποννησίου.

2) Περὶ ταύτης λέγεται, ὅτι ἐνῶ ἤρχετο ἐκ
Παφλαγονίας εἰς τὸ Βυζάντιον μοναχὸς Στυλῖτης
προεῖπε, εἰς αὐτὴν ὅτι θὰ βασιλεύσῃ.

Ἀνατ. ἡλ. ὥρ. 5 λ. 13 — Δύσ. ὥρ. 6. λ. 46.

Μ. Τρίτη, Μαρτίνου Πάπα Ρώμης

ΠΕΡΙΗΧΘΗ κ' ἐφέτος ὁ Λάζαρος ἀπὸ τὰς
γυναῖκας τῶν χωρίων τῆς Ἀττικῆς καὶ
ἡκούσθη τὸ κακοφρονότατον ἀλβανικὸν ἄσμα,
τὸ ὁποῖον ψάλλει τὴν ἀνάστασιν τοῦ φίλου τοῦ
Ἰησοῦ. «Ὅλα τέλος πάντων θὰ προοδεύσουν,
θὰ ἐξωραϊσθοῦν, θὰ γίνουν καλλίτερα καὶ
συμφωνότερα μὲ τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς, καὶ
μόνον ὁ Λάζαρος τῶν Ἀθηνῶν θὰ μείνῃ ὁ
ἴδιος, πρωτογενής, δυσαρμονικός, σχεδὸν ἀνυ-
πόφορος. Λέγομεν δὲ ὁ Λάζαρος τῶν Ἀθη-
νῶν, διότι εἰς τὰς ἐπαρχίας εἶνε πολὺ καλλί-
τερος. Προχθὲς ἀκόμη ὁ συντάκτης μας κ.
Τσοκόπουλος περιέγραψε τὸν Λάζαρον τῆς
Ἀμφίσσης ἀπείρως κομψότερον, λεπτότερον
καὶ καλαίσθητον, ἐλληνικώτατον δὲ, ἀφοῦ
τραγουδεῖ ἄσμα ἐλληνικὸν καὶ ὄχι Ἀρβανίτικον.

Βεβαίως καμμία ἐξωτερικὴ δύναμις δὲν ἡμ-
πορεῖ νὰ ἐπέμβῃ διὰ νὰ κάμῃ καλλίτερον τὸν
Λάζαρον τῆς πρωτευούσης. Οὔτε ἡ ἀστυνο-
μία, οὔτε ἡ ἐκκλησία, οὔτε καμμία ἄλλη ἀρ-
χή, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὸν ὠθήσῃ ὀλίγον
πρὸς τὰ ἔμπροσ. Ἀκόμη δὲ ὀλιγώτερον θὰ
εἶνε διατεθειμένη πρὸς τοῦτο αἱ γυναῖκες τῶν
Μεσογείων, αἱ ὁποῖαι μένουσιν ἀκόμη κολλη-
μέναι ὡς ὅσπρεα εἰς τ' Ἀρβανίτικα. Καὶ ὅσοι
ἐπὶ τέλους θὰ ἤθελον ν' ἀκούσουν τὸν Λάζα-
ρον ἀνθρωπινόν, καλαίσθητον καὶ ἐλληνικόν,
θὰ εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ ταξιδεύουν εἰς τὰς
ἐπαρχίας. Ἡ πρωτεύουσα εἰς αὐτὸ τὸ ζήτημα
θὰ μένῃ ἐπὶ πολὺ ἀκόμη ὅπως.

Ἐπίσημος ἐπίσκεψις

Τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς ὁ ὑπουργὸς
τῶν Ναυτικῶν κ. Μιαούλης ἐπισκέφθη τὸν
ναύαρχον τοῦ ἐν Φαλήρῳ ὁμοῦντος Ἰταλι-
κοῦ Στόλου Amero d' Aste Stella.

Δεξιώσεις ἐν τῇ Ἰταλικῇ Πρεσβείᾳ

Χθὲς τὴν 5 1)2 μ. μ. ἐγένετο ἐν τῇ Ἰτα-
λικῇ Πρεσβείᾳ δεξιώσεις πρὸς τιμὴν τοῦ ἐπιτε-
λείου τοῦ Ἰταλικοῦ Στόλου.

Κατ' αὐτὴν παρίσταντο καὶ τὰ μέλη τῆς
ἐνταῦθα καὶ ἐν Πειραιεὶ Ἰταλικῆς παροικίας.

Ἡ Γυμναστικὴ εἰς τὸ Ἀρσάκειον

Ἐπερατώθησαν αἱ ἐξετάσεις εἰς τὴν Γυ-
μναστικὴν τῶν διαφόρων τάξεων τοῦ ἐξωτερι-
κοῦ Ἀρσακείου παρουσίᾳ τῆς ὀρισθείσης ἐπι-

δὲς ἄνθρωποι χωρὶς υπερβολῆς!

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς δὲν ἐφθασε
οὕτω μονοκόματος εἰς τὰ ἄκρα τῶν Ἀθηνῶν.
Ἐξεκίνησεν ἐκ τῆς πλατείας τοῦ Συντάγμα-
τος μὲ τὸ μικρὸν τῶν 8 ἕως 10 χιλιάδων, καὶ
ἐμεγάλωνεν ἐφ' ὅσον ἐπροχώρει ὅπως ὁ χεῖ-
μαρρος τὸν ὁποῖον ὀγκύνουν παραρρέοντες
ρύακες. Εἰς τὴν Ὀμόνοϊαν ἐκυμαίνετο μετὰ
25 καὶ 35 χιλιάδων καὶ εἰς τὴν Βάθειαν ἐ-
σταμάτησεν εἰς τὸ δελτίον τῆς ἀπογραφῆς, ὅ-
πως εἴπομεν ἀνωτέρω.

Νέοι ποιηταὶ

Ἐλάβομεν ἀπὸ τὴν Χαλκίδα τὸ κατωτέρω
ποιημάτιον. Ὁ ποιητὴς μᾶς εἶνε ἐντελὲς ὁ
γνωστός. Ἀλλὰ τὸ σονέττον τὸ ὁποῖον μᾶς
σταίει πρέπει νὰ γείνῃ γνωρίμων μὲ τὸ πολ-
κοινόν. Διότι παρ' ὅλην τὴν ἀτέλειαν τοῦ σ-
χου ἥτις δεικνύει ποιητὴν πρωτοπαίρεν ἐνέχ-
μεγα ὄντως θέλγητρον καὶ εἶνε πλήρης ἀβρ-
τητος καὶ χάριτος. Τὸ ποιημάτιον τοῦτο ἔχ-
ῳς ἐξῆς:

[Ἀνοιχιάτικο πρῶτ']

Sonnetto

Τὸ μαῦρον σου τὸ φόρεμα τὸ διαμαντοσπαρμέν-
σου πήρε, ὦ Νύχτα, μυστικὰ ξανθῆς Νεραίδας χέ-
καὶ σ' ἐντυσε χιονόθωρο καὶ τριανταφυλλένιο
ποῦ θάλλῃ ὁ χιλιόπορθος ἀπὸ τὰ ξένα μέρη.

Στὰ δάκτυλά σου περνοῦς, τὸ πρωινὸ τὸ ἀστὲρ,
σὺν ἀρραβῶνα σοῦβαλε, ποῦ λάμπει χρυσωμέ-
κ' ἐνα μετάξινο χαλὶ καὶ πορφυροβαμμένο
γὰ νυφικὴ παστάδα σὰς, ἐξάπλωσε τὸ ἀγέρι.

Ἐρχεται, ἰδοὺ! χιλιόκαλος, τῆς θάλασσας τὰ κοῦ-
φυλλοροοῦν στὰ πόδι' του καὶ τὰ μοσχοφίλου
αἱ δένδρα γίνονται βιολιά, καὶ ἡ πέτρες μαντιολί.

κ' ἐνα τραγουδὶ ἀπόκοσμο σὰς γλυκοτραγουδοῦν
τὰ χόρτα διαμαντοφοροῦν τοῦ γάμου καλεσμέν-
καὶ ψάλτες οἱ κορυδαλοὶ πετοῦνε μεθυσμένοι.

Θ. Κ. Σπεράντζας

Ὡστε δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ὁ ἄγνωστ-
ποιητὴς ἔχει διὰ τὸ μέλλον πολλὰς ὄντι-
σπεράντσας δηλαδὴ ἐλπίδας...

Μετανοία

Οἱ πολυάριθμοι περιπατηταὶ τῆς συσκίου
δοῦ Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ Ἰσταντο ἐκκληκ-
προχθὲς τὴν Κυριακὴν ἐπὶ τῇ θέᾳ νεαροῦ
κυρίου ἀναγινώσκοντος ὀγκῶδες ἐκκλησιασ-
κὸν βιβλίον μὲ ἐρυθρὰν ἐπένδυσιν καὶ ἀνερχ-
μένου τὴν ὁδὸν ἐν τῇ αὐτῇ κατασκευῇ πρ-
σηλώσει πρὸς τὸ θεῖον ἐκεῖνο βιβλίον, ὥστε
σκοντάπητ συνεχῶς ἐπὶ τῶν... ἡ κρυστάλλων δ